

nelt, idet der, som det erede Medlem fra Frederiksberg har rørt ved, er saa mange paaløbende Omkostninger, for ikke at tale om Honorarer til Sagførerne. Jeg tror, at det erede Medlem udtalte sig saaledes, at Alle kom styrrende over Eiendommen ligesom Roddyr. Det er jo ikke langt fra at være Tilfældet, og som Følge deraf er der jo næsten Ingen, der tør byde. Derfor ser man ogsaa tit umiddelbart efter, at der har været afholdt en Auktion, hvor Ingen har villet byde, at Eiendommen selges til en god Pris underhaanden, naar først den Paagjældende er bleven oplyst om, hvad han i Virkeligheden faar at erlægge. Seg vil derfor sige, at det forekommer mig, at det vilde være i Landbrugets velforstaaede Tarv, om Regjeringen vilde tage under alvorlig Overveelse, hvad der kan gøres for at standje disse forværvelige Tvangsauktioner eller, i det Mindste afværge Følgerne af dem. Det burde maaske overveies, om den rette Maade ikke var den, at Staten selv overtog flere af disse Eiendomme; man kunde derved tillige opnaa et andet Formaal, nemlig det, at udstykke dem og staffe Husmænd Jord ad en billig Wei. Men jeg skal ikke komme dybere ind paa det, da det jo ikke nærmest hører ind under dette Forslag, hvor vi kun have at overveie de Former, under hvilke Tvangsauktioner skulle foregaa. Men jeg tilføjer og bemærker, at jeg ikke tror, at disse Former her, de være saa gode, som de være ville, i Virkeligheden ville være tilstrækkelige til at faae Tvangsauktionerne til at standje. Ja, helt faae dem standsede, kan man jo ikke; der vil jo altid være Enkelte, selv i gode Tider, der ikke ere i Stand til at udfylde den Opgave, som de ere satte til at udfylde, og det kan have Tvangsauktioner til Følge, men det er jo ikke disse Tvangsauktioner, der er Tale om her. Det, der er Tale om her, er Tvangsauktioner, der fremkomme af ganske andre Grunde og hvort de Paagjældende ikke selv — i hvert Fald kun for en ringe Del — ere skyldige. Det er jo disse, der navnlig kunne bringes til at standje ikke alene til Fordel for Skyldnere og Panthavere, skjøndt jo deres Interesser naturligvis ikke maa oversees; men i Landbrugets Interesse i det Hele. Hvad nu angaar selve Lovforslaget, da kan jeg ikke Andet end finde, at det er meget heldigt, at man faar den Praxis, der har

uddannet sig, og de mere spredte Bestemmelser, alt sammen lovfæstet paa Papiret, saaledes at man faar det i en og samme Lov, og jeg finder det meget rigtigt, at man har taget Løspreauktioner med, saa at man har Reglerne samlede paa et og samme Sted; det var vel ogsaa et af de Gode, som Landboforeningerne tilsigtede at naae. — Hvad nu selve Indholdet angaar, da tror jeg, at det i det Store og Hele kan være tilfredsstillende. Det udelukker jo ikke, at der er Enkeltheder, der maa rettes ved. Der er nu først Overstueligheden af, hvad Kjøbesummen vil blive ved en Tvangsauktion; der tror jeg, at der er gjort saa meget, som der kan forlanges — der kan vist næsten ikke gøres mere — dels ved at Salærerne ere fastsatte for Sagførernes Vedkommende, og dels ved, at alle Panthavere komme til at deltage i at lægge Auktionsvilkårene efter Forslag af Kreditsrenten; derved vil vel Overstueligheden over, hvad der skal erlægges, være saa stor, som den vel kan blive. Der er imidlertid et Punkt, som egentlig ikke hører hen paa dette Sted, men som jeg skal omtale med det Samme; det er det, at den Betaling, der er sat for Sagførerne — jeg tror, det er i § 46 — er temmelig høj. Den vil blive temmelig høj for de store Eiendomme, nemlig en halv Procent, og ogsaa for de smaa, hvor Salærerne sættes fra 20—50 Kr., tilmed da Sagførerne skulle have deres Rejseomkostninger dækkede. Det vil blive temmelig meget for en Eiendom paa 1,000 eller 2,000 Kr. eller maaske endnu mindre. Det er en Erfaring, som man har gjort, navnlig i Husmandskreditforeningen, at de smaa Eiendomme til et Beløb af et Par Tusinde Kr. eller endnu mindre — 1,000—1,200 Kr. — meget langt fra gaae til Halvdelen af Budsberingssummen, idet man maa regne en 2—300 Kr. fra, som ville medgaa i Omkostninger, og det er man nødt til at tage Hensyn til ved Udblaanene. Jeg tror ikke, jeg skal komme til det paa andre Punkter — at der er gjort Tilstrækkeligt for, at Omkostningerne ved Tvangsauktionerne, i alt Fald for de smaa Eiendommers Vedkommende, ikke skulle blive for store. Dernæst er der jo en anden Side, som ogsaa Landboforeningerne meget stærkt acentuere i deres Andragende, nemlig, hvad der fra Statens Side kræves i Omkostninger ved Auktioner, Noget, som for